

akt normou vnitrostátního právního řádu a že st-l nabyl tak stíhatelného nároku na uznání svého práva opčního, čehož před publikací zmíněného rozhodnutí konference nebylo, jednak že lhůta, stanovená čl. III. odst. 2 rozhodnutí pro výkon opčního práva počala běžeti dnem publikace cit. rozhodnutí, t. j. dnem 11. února 1925, a v době podání st-lova opčního prohlášení nebyla ještě proběhlá. V těchto směrech jest dle názoru st-lova rozdíl mezi právním stavem, za něhož byla opční prohlášení podávána, nejde tu o idem a nemohl se proto žal. úřad dovolati právní moci svého dřívějšího rozhodnutí.

V konkrétním případě netřeba řešiti otázku, zda skutečností, že vl. vyhláškou z 18. prosince 1924 bylo rozhodnutí konference velvyslanců v Paříži z 28. července 1920 ve sbírce zák. a nař. publikováno, stalo se toto rozhodnutí vnitrostátní právní normou, mohoucí dle svého obsahu zakládati individuální nároky právně stíhatelné, neboť žal. úřad ve svém rozhodnutí z 23. listopadu 1922 neodmítl uznati st-lovo opční prohlášení z důvodu, že není normy vnitrostátního právního řádu, o níž by nárok na výkon opčního práva mohl býti opírán, nýbrž proto, že opční prohlášení st-lova nebyla uplatněna ve lhůtě, jež pro prohlášení ta rozhodnutí konference velvyslanců stanovilo. Stačí proto zkoumati, zda publikací konference velvyslanců vl. vyhláškou č. 20/1925 nastala změna právního stavu co do časové hranice, v níž bylo možno dle cit. rozhodnutí konference velvyslanců opční právo uplatňovati.

V tomto směru dovodil však nss v nář. Boh. A 6991/27, že skutečnost, že rozhodnutí konference velvyslanců v Paříži z 28. července 1920 bylo vyhláškou z 18. prosince 1924 publikováno ve sbírce zák. a nař. teprve dne 11. února 1925, nemá vlivu na určení, od kdy jest počítati jednorocní opční lhůtu, jejíž počátek jest pozitivním předpisem čl. III. odst. 2. rozhodnutí konference velvyslanců stanoven dnem 28. července 1920. Je-li však dle tohoto názoru i po té, kdy rozhodnutí konference velvyslanců bylo vl. vyhláškou z 18. prosince 1924 ve sbírce zák. a nař. uveřejněno, počítati lhůtu pro opční prohlášení dle čl. III. odst. 2 cit. rozhodnutí již ode dne 28. července 1920, kdy rozhodnutí ono se stalo, nelze důvodně tvrditi, že co do časové hranice, v níž bylo možno opční právo dle cit. rozhodnutí konference uplatňovati, nastala publikací tohoto rozhodnutí ve sbírce zák. a nař. změna právního stavu proti onomu, jaký tu byl v době před zmíněnou publikací. Jest proto základ, z něhož stížnost čerpá svou námitku proti přípustnosti postupu, jak jej v nař. rozhodnutí provedl žal. úřad, právně mylný, a s ním padají i konsekvence, jež z něho stížnost proti nař. rozhodnutí vyvozuje.

Č. 7186.

Honební právo. — Řízení správní (Slovensko):

* Úřad nemůže odepřiti schválení smlouvy o pronájmu honitby podle § 3 zák. čl. XX:1883 z důvodu, že nemá ve spisech originál smlouvy o pronájmu honitby aneb protokoly osvědčující jednotlivé fáse řízení, předcházejícího uzavření smlouvy.

(Nález ze dne 30. března 1928 č. 5272.)

V ě c: Jan M. v O. proti župnímu úřadu ve Zvolenu stran pronájmu honebního práva.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Rozhodnutím ze 6. listopadu 1925 uložil okr. úřad v Rimavské Sobotě obecní radě v O., aby honitbu v této obci pronajala řádně podle předpisu § 3 zák. čl. XX:1883. — — — —

Podáním z 21. listopadu 1925 žádal st-l, aby župní úřad zrušil rozhodnutí okr. úřadu a prohlásil smlouvu o pronájmu honitby uzavřenou mezi obcí O. a st-lem a dalšími osobami dne 3. září 1923 na základě dražby, konané v též den, za »správnou«. Nař. rozhodnutím odepřel žal. úřad na základě § 3 zák. čl. XX:1883 schváliti pronájemní smlouvu ze 3. září 1923, schvaluje postup okr. úřadu a zamítl »prosbu« st-lovu.

Žal. úřad vycházel z předpokladu, že honební právo v obci O. bylo dne 3. září 1922 pronajato na dobu 6 let st-li a dalším osobám. Žal. úřad odepřel schváliti tento pronájem hon. práva jedině z důvodu, že přes konané šetření nebylo lze nikde nalézt určité spisy, týkající se tohoto pronájmu, totiž zápis o dražbě, zápis o schůzi obecní rady a zastupitelstva a originál pronájemní smlouvy, takže žal. úřad nemohl posouditi ani zdali formální postup při pronájmu byl proveden správně, ani zdali pronájem jest výhodným pro obec, ani konečně zdali pronájem zabezpečuje racionelní provádění honitby.

Stížnost namítá, že z tohoto důvodu nemohl žal. úřad právem odepřiti schválení smlouvy. Tuto námitku shledal nss důvodnou.

Nelze zajisté pochybovati, že úřad povoláný ve smyslu § 3 zák. čl. XX:1883 rozhodovati o tom, zdali má býti pronájem honitby schválen čili nic, může náležitě plniti svůj úkol jen tehdy, má-li ve spisech zjištěny všechny okolnosti a momenty, které jsou rozhodny pro — zákonem vymezený — rozsah a směr jeho schvalovací činnosti, tedy zejména, má-li ve spisech zjištěn nejen vlastní obsah smlouvy o pronájmu, nýbrž i průběh řízení, které předcházelo uzavření této smlouvy. Leč nss neshledal zákonného předpisu, z něhož bylo by lze dovoditi, že obsah smlouvy o pronájmu může býti zjištěn jedině originálem písemné smlouvy, a že průběh řízení, které předcházelo uzavření této smlouvy, lze zjistiti jedině úředními listinami (protokoly), osvědčujícími jednotlivé fáse tohoto řízení. Ale pak nemůže okolnost, že úřad nemá ve spisech originál smlouvy o pronájmu nebo protokoly, osvědčující jednotlivé fáse tohoto řízení, sama o sobě tvořiti důvod pro to, aby úřad odepřel schválení smlouvy. Nemůže-li si úřad opatřiti originál smlouvy, resp. zmíněné protokoly, zejména na př. proto, že se tyto listiny ztratily, pak jest jeho povinností, aby obsah smlouvy jakož i průběh řízení předcházejícího uzavření smlouvy zjistil jiným vhodným způsobem, zejména výsledkem oněch účastníků, kteří byli přítomni uzavírání smlouvy, resp. jednotlivým fásím zmíněného řízení.

Žal. úřad však tento postup nezachoval, vycházeje zřejmě z mylného právního názoru, že již okolnost, že úřad nemá ve spisech originál smlouvy o pronájmu honitby a zmíněné protokoly, jest důvodem k odepření schválení smlouvy.